

סיפור בדים

הוּדוֹ

יפקפק בדבריו של השני ישלם לו מאות רופיות".

הaicר הסכים כי בסתר לבו חשב שאפילו יהיו סיפורו של הסוחר בלתי אפשרים ביותר, שום דבר לא יbia אותו להגיד שהוא איננו מאמין בהם. אבל ביקש מהסוחר להתחילה, כי הוא איש מנוסה יותר ומוגר ממנו.

על כן הסוחר העשיר התחילה: "יום אחד הלכתי בדרך פגשתי שיירת גמלים עמוסים בסchorה". "זה מאד יתכן" אמרaicר "גם אני ראייתי כבר שיירות כאלה".
היו שם מאות ואחד גמלים" המשיך הסוחר "colsם קשורים זה לזה בחבל, אף של אחד לזרבו של השני, והשיירה נמשכה קרוב לקילומטר".

"ומה קרה?" שאלaicר.
פתחום עברה מעליהם דיה גדולה, תפסה את הגמל הראשון והרים אותו באוויר, ואחריו את כל מאות הגמלים בשרשראת".

יום אחד הלך בדרך סוחר עשיר, כשהליד עברaicר, ההולך באותו הכון. הסוחר, איש מלא תאונות כסף, היה מאוכזב מאוד כי באותו היום עוד לא הרוויח מأומה.

למראהaicר אוורע עניינו. "הנה המזל שלי" אמר לעצמו "נראה האם ניתן לעשות דבר מה עםaicר זהה". הוא הלך מהר יותר עד השיג את האיש, בירך אותו יפה ו אמר "היה לי משעם מואוד ללקת קר לבדי ואני שמח שפגשתי אותך ונוכל ללקת חברותא".

"ברצון רב" ענהaicר "אבל על מה נדבר? אתה איש עירוני ולא עניין אותך לשוחח על יבול שדה או על בהמות".

"אגיד לך מה נעשה" אמר הסוחר. "נספר זה לזה סיפור בדים בדים וכubits, וזה הראשון

"המשרתת רצה אליה כדי לסייע לה 'תני' לראות' אמרה והרימה את שmorת עינה של הנסיכה. והנה מהעין יצא גמל, שהמשרתת

שמה בכיס שלה. אחר כך, עם פינת השביס
שלה, התחילה להוציא את כל יתר מאה
הגמלים מעינה של הנסיכה והכנסה אחד,
אחד לכיסה!"

לטוחר נגמרה כבר נשימה אך האיכר הביט
עליו ושאל "ובכן?"
איינני יכול לחשב על שום דבר יותר" ענה
הטוחר "אבל מה אתה חושב על הסיפור
זהה?"

"מפליא" ענה האיכר "ובודאי קרה לא
זמן. אבל נראה שגםאמת לאמיתה!"
טוב!" אמר הטוחר "עכשו תורקי אני מאד
רוצה לשמוע את סיפורך. הוא בודאי יהיה
משמעותי מאוד"

" כן, אך גם אני חושב" אמר האיכר. "ובכן
אבא שלי הצלח מאד בעבודתו. היו לו
חמש פרות, צמד שוורים, חצי תריסר

"אכן" ענה האיכר "כוח רב לדירות המדבר
האללה. ובאמת מאות אחד גמלים.. ומה היא
עשה איתם?"

"אתה מפקפק?" שאל הטוחר. "חו ושלום!"
אמר האיכר. "ובכן" המשיך הטוחר "קרה
נסיכה מממלכה שבשביבתה ישבה בגן
הפרטיה שלה, ומשרתת שלה סרקה אותה.
הנסיכה הפנתה את ראה אחותה והביטה
למעלה כשהמסרק עבר בשערותיה. בדיקות
از הדיה עם השיל שלה עברה מעל הגן.
פתאום הגמל הראשון נתן בעיטה חזקה,
טופרי הדיה נרפו וכל מאה ואחד הגמלים
נפלו ישר לתוך עינה של הנסיכה"

"מסכנה" אמר האיכר "זה בודאי כאב
מאוד". הטוחר התחיל עכשו כבר להזיע
אבל המשיך "הנסיכה קפזה מהכסא, שמה
את ידה על העין וקראה 'וי, משה נכנס לי
לعين זהה צורב!' "

"זה תמיד צורב מאד" אמר האיכר "נכון
בוחלת. ומה עשתה המסכנה?"

"כן, כן, בדרך כלל צריך לשכור אנשים לעזרה כשהיבול מצליח" אמר הסוחר.

"ומגובה של הסוסה הורדנו שתי טון חיטה!" המשיך האיכר. "אכן יבול מצוין" אמר הסוחר.

"ואז בא אביך" אמר האיכר "איש עלוב ומסכן, שבוקשי יכול היה יכול להתקיים וביקש בהכנעה מאביו..".

הסוחר הביט על האיכר בכעס רב אבל לא אמר מילה... וביקש 'אדוני הנדייב, כבר לא אכלתי שבוע, תן לי קצת מהחיטה שלך ואני אשלם לך, וממכירתה אוכל להתקיים'.

'אבל בודאי, שכני ענהABA' קח כמה שנחוץ לך ותחזיר לי מתי שרק תוכל'"

"ואז?" שאל הסוחר בכעס "ובכן אביך לך מהה קילו מהחיטה" סיפר האיכר "אבל לא שילם אף פעם, והחוב נשאר כפי שהוא. לעיתים אני שוקל ללקחת לבית משפט ולדרosh שהחוב ישולם לי".

תאים, הרבה עיזים, אך מכל החיים האלה הוא אהב BIOTR את הסוסה שלו. הייתה זו סוסה נחדרת, והוא, אכן, איזו סוסה! "כן, כן" אמר הסוחר "המשך".

"אני ממשיך" אמר האיכר "יום אחד אבא רכב לשוק על הסוסה אבל האוכף נקרע תחתיו וכשהזר הביתה על גב הסוסה היה פצע בגודל כף היד".

"ואז?" שאל הסוחר בקוצר-רוח "מה קרה?" "זה היה ביוני" המשיך האיכר "וכפי שאתה יודע בחודש זה באות סופות חול ואחריה גשם שוטף. ובכן אבק נכנס לפצע של החיה המסכנה ואייתו כמה גרעיני חיטה, וברטיבות שבע עם הגשם החיטה התחללה לנבט ולגדול".

"כן, זה קורה עם חיטה כשהיא מוצאת הזדמנות לכך" אמר הסוחר. "... ובמשך הזמן על גבה של סוסה צמח יבול חיטה כזה שהיינו צריכים לשכור עשרים איש כדי לקצור אותה".

באוטו הרגע הסוחר התחיל להציג את
אגודל של יד ימינו לאורך אצבעות של ידו
השמאלית ושפתיו נעו כאילו הוא מחשב
משהו.

"מה קורה?" שאל האיכר. "חניתה זולה
יותר" קרא הסוחר "אשלם לך עבור החניתה"
אמר ביאוש, כי נזכר שלפי הצעתו של
עצמו, אם יכחיש, חייב לאיכר מאות רופיות.
ומאז, באזרזת ההודו, מקובל להגיד
לחיב כספים "תן לי כסף ואם לאו תחזיר לי
פחות את החניתה".